

היא וולדה נגהו, משום (169) שעובר ירך אמו הוא.

לישנא אחרינא אמרי לה: אמר רב הונא בר חיננא אמר רב נחמן: מחלוקת כשנרבעו כשהן מוקדשין. דרבי אליעזר סברי: בזיא (170) מילתא, מבוזה הדבר להקריב ולדוניהן הואיל ונרבעו כשהן מוקדשין, ורבנן סברי: לא בזיא מילתא.

אבל, כשנרבעו כשהן חולין, הואיל ואישתנו, שהקדשין, (171) דברי הכל מותרין.

רבא אמר בשם רב נחמן: מחלוקת כשנרבעו כשהן חולין, דרבי אליעזר סבר, בזיא מילתא. ורבנן סברי, הואיל ונשתנו מותרין -

אבל נרבעו כשהן מוקדשין - דברי הכל אסורין, הואיל ובזיא מילתא.

לא-א שנינו במשנתנו: רבי אליעזר אומר ודל טריפה לא יקרב על גבי המזבח וחכמים אומרים יקרב.

והגמרא מביאה שתי דרכים לבאר מחלוקת רבי אליעזר וחכמים [ובברייתא במסכת חולין מפורש שהיינו רבי יהושע].

נחלקו חכמים במסכת חולין אם "טריפה

יולדת". כלומר, אם היא מתעברת ויולדת. למאן דאמר "טריפה אינה יולדת" לא יתכן לבאר משנתנו בנטרפה ואחר כך נתעברה, מאחר שאינה מתעברת כלל. ובהכרח שנתעברה ואחר כך נטרפה. ונחלקו בדין "עובר ירך אמו", כמבואר בסוגיא הקודמת לגבי מוקצה ונעבד ונרבעה.

ואילו למאן דאמר "טריפה יולדת", אפשר לבאר מחלוקתם בנטרפה ואחר כך נתעברה, ונחלקו ב"זה וזה גורם", כמבואר.

למאן דאמר "טריפה יולדת", (172) משכחת לה, כגון שנטרפה ולבסוף עיברה [נתעברה]. ובהא פליגי, בסברא זו נחלקו: דרבי אליעזר סבר "זה וזה גורם - אסור", ורבנן סברי "זה וזה גורם - מותר".

ואין לפרש מחלוקתם בשאלה אם עובר הוא ירך אמו, לפי שלא יתכן לפסול מטעם "עובר ירך אמו" אלא כשנטרפה כאשר היה הולד בגופה, שאז יתכן לומר, הואיל והולד הוא אבר מאיבריה, אירעה הטריפות בגופה בכל איבריה, כולל הולד. ולמאן דאמר עובר לאו ירך אמו הוא, לא אירע הטריפות בולד אלא באם בלבד. אבל אם הולד אינו במעי אמו בשעה שנטרפה, ודאי שלא פגעה הטריפות בולד, ולכל היותר אפשר להטריפו מטעם שנוצר ונגרם מאמו הטריפה. והואיל ויש לו גורם אחר המותר, והוא הזכר שבא

170. גירסת השיטה מקובצת.

171. רבינו גרשום.

172. גירסת השיטה מקובצת וכל המפרשים.

עצמו אינו בגדר איסור. וכן מבואר למה אתנן ומחיר אסורין גם לריקועין לבדק הבית. ואילו בעל מום מותר לבדק הבית, כיון שפסולו הוא רק למזבח.

169. תוס' סנהדרין [פ ב].